

om te volgen. In tien seconden waren zij allen in de kinderslaapkamer. Toen bedacht hij zich — doch te laat — dat hij den zak speelgoed vergeten had.

„Hier is mijn sloop,” zei Frieda en trok aan den rooden mantel. „Er gaat een massa in.”

„En dit is de mijne,” zei Bob, aan den anderen kant trekkende. „We waren bang, dat alles niet in de kousen zou gaan.”

„Dat zou 't ook niet,” zei Santa Claus. „Kijk, ik zal de schatten in jelui zakken doen en dan moeten jelui gauw in bed springen en je oogen toe doen en ze niet meer openmaken en geen woord spreken voordat 't licht is, anders zou alles wel eens in stoffen asch kunnen veranderen”.

„O-o-h!” gaapten zij allebei. Maar aanstonds was iedere gewone uitroep krachteloos ten opzichte van de wonderbaarlijke dingen, die Santa Claus uit zijn zak haalde. Diamanten aigrettes, een prachtige halsketting van beurtelings een saffier en een paar, een handspiegel gevat in goud, een met juweelen bezette zakdoekendoos, een snoer paarlen — alles schitterde in den maneschijn en viel beurtelings in een of ander der kussensloopen, die voor de kinderen opgehangen waren! —

„En nu als de wind in bed,” fluisterde Santa Claus, en met een „Dag beste Santa” wipten zij er in. Zoodra was hij de kamer der kinderen niet uit, of Santa Claus spoedde zich naar den Ooster-vleugel. — Het was hem ingeschoten, dat er op zijn schoorsteenmantel twee gedraaide zilveren kandellaren stonden. Hij pakte ze open ijde naar de trap. — Tot hiertoe ging alles goed, maar nu was oppassen de boodschap. Er waren nauwelijks twaalf minuten verlopen, sedert de inbrekers op jacht naar versterking waren gegaan en het was hoogst onwaarschijnlijk, dat zij reeds teruggekeerd zouden zijn, maar toch —

Hij keek over de oude eikenhouten leuning. Juist waar het schoenenkamertje was, werd de hall smaller en liep uit in een gang, die naar het onderhuis voerde.

De kust was vrij en als een roode geest sloop Harry de trap af. Zijn programma was nu kant en klaar en zijn eerste werk was om de deur van het kamertje open te zetten, zijn tweede om al het speelgoed uit den wasch-zak onder de bank in den zak van de bandieten te doen en op het voetstuk neer te gooien en zijn laatste werk om op zijn oude plaats te klimmen en zijn mantel er over te laten vallen. Toen wachtte hij af en dat wachten was wel het moeilijksde van alles.

Het duurde ruim vijftien minuten alvorens de inbrekers wederom ten tooneele verschenen. Zij leken Harry wel een week toe. Hij ontdekte spoedig door hun manier van doen en spreken, dat zij, — zooda geen champagne — dan toch iets gevonden hadden, wat dezelfde uitwerking had.

„Waar is... hik... die verd... buit” vroeg Kobus. „Haal het eruit... hik... Ste.”

Ste gehoorzaamde. „Hij is veel... hik... lichter!” zei hij, hem wegende. Zonder er ook maar in het minst op verdacht te zijn, dat hij op het punt stond een ontdekking te doen, stak hij zijn hand erin en haalde er een negerpop, van lappen gemaakt, uit. Hij gaf een gil en liet haar vallen alsof het een cobra-slang was en de beide mannen deinsden achteruit, toen het afzichtelijke zwarte ding daar op den grond lag in het maanlicht.

„Verroer u niet, of gij zijt ten doode opgeschreven!” sprak een grafstem vanaf de zuil, waar de betooverde buit op gelegen had. De inbrekers sloegen de oogen vol afschuw op en toen slaakten zij beiden een half verstikten kreet, want binnen een meter van hunne neuzen ontdekten zij de moordende glimmende loopen van twee revolvers! — in werkelijkheid maar onschuldige kandellars, doch echte revolvers in hun verschrikte verbeelding. Zij vielen op de knieën voor den Heilige van den Kerstnacht.

„'t Is... hik... de duivel zelf!” bracht Kobus met moeite uit, maar hoe de lippen van Ste ook trokken, er kwam geen geluid over.

„Ga door die... open deur... daarginds,” sprak de stem, „en... als ge... rumoer maakt... of een kik geeft... blijf ik ten eeuwige dage bij u spoken met al de duivelen uit uw zak. Ga!”

Beide mannen gluurden steelsgewijze naar de deur van het schoenenkamertje en bevend opstaande, gingen zij er achteruit heen, terwijl de glimmende loopen op hen gericht bleven. Zij gingen de deur binnen. Harry sprong van de verhooging, draaide den sleutel om en kreeg toch zoo'n lachbui, dat hij dreigde te bersten.

Toen zij veilig en wel opgesloten zaten — hij kon duidelijk hooren, hoe zij in hun eng kwartier begonnen te twisten — ontdeed hij zich snel van zijn geleende tooi, kleedde den oorspronkelijken Santa Claus aan en zette hem weer op zijn voetstuk. Daarna sloop hij weer zacht naar boven naar de kinderkamer en nam den zak van de boeven mee. — Eerst overtuigde hij zich of de kinderen sliepen en toen was het slechts het werk van vijf minuten om het speelgoed in de kussensloopen en de juweelen in den dievenzak te doen.

Toen sloop hij weer naar beneden, ontsloot eensklaps de deur van het kamertje, zette haar op een kier en gooide den zak naar binnen.

De kreet van afschuw, dien de inbrekers slaakten, leverde het bewijs, dat zij nog in den waan verkeerden dat zij met iets bovennatuurlijks te doen hadden en hij was vrij zeker, dat zij geen hand meer in den zak zouden steken — En al deden ze het — wat dan nog!

De hoofdzaak was, dat de juweelen in hun bezit bevonden zouden worden. Nu zijn schikkingen getroffen waren, bracht hij wederom een bezoek aan de bovenwereld,

Kerstgebruiken.

Ten onzent is de tafel met Kerstmis meest versierd met twee kleuren: rood en groen. Roode bloemen of hulstbesjes, rood crêpe-papier, rood lint, roode kerst-klokjes en daarbij groene bladeren, groene planten of groen crêpe-papier.

Speciaal Hollandsche Kerstgerechten hebben wij hier niet, doch wij hebben er wel enkele uit Engeland overgenomen, waarvan wij de voornaamste hieronder laten volgen.

Gebraden Kalkoen:

1 kalkoen, 125 gram boter, 125 gram vet spek, vulsel, zout.

De kalkoen uitnemen, kop, hals en de uiteinden der vleugels en pooten verwijderen. Den krop voorzichtig leegmaken, eerst in lauw, vervolgens in koud water $\frac{1}{4}$ uur laten uittrekken, zorgvuldig wasschen en afdrogen en met een der hierachter volgende farces gevuld, weer in de borstopening plaatsen en dichtnaaien. Dan met zout inwrijven, opzetten en met dunne schijfjes spek bedekken.

De boter bruin laten worden, den kalkoen er inleggen, in den oven plaatsen en gedurende een halfuur voortdurend met de heete boter overgieten. Vervolgens water toevoegen, de pan sluiten en den vogel gaar en mooi lichtbruin braden ($2\frac{1}{2}$ à 3 uur).

Vulsels voor gebraden kalkoen:

1e. Levervulsel: De kalkoenenlever, 2 à 3 kippen- of ganzenlever, 2 sjalotten, 1 heel ei, 2 eierdooiers, 150 gr. oud brood, zout, peper, melk, $\frac{1}{2}$ eeflepel fijn gehakte peterselie.

De lever fijn hakken en door een zeef wrijven, de fijn gehakte sjalotten in boter licht fruiten. Overigens bereiding als van gehakt.

2e. Amandelvulsel: 100 gr. boter, 3 eieren, 200 gr. oud brood, 8 à 10 bittere amandelen, 70 gr. krenten, zout, nootmuskaat.

De boter tot room roeren, achtereenvolgens het geraspte brood, de heele eieren en de eierdooiers, de gemalen of fijngestampte amandelen en de goed gewasschen krenten er door mengen. Zout en nootmuskaat naar smaak.

De Plumpudding:

250 gr. bloem, 250 gr. donkerbruine suiker, 250 gr. krenten, 150 gr. oud brood, 400 gr. elemirozijnen, 150 gr. sukade, 30 gr. snippers (gedroogde of gekonfijte), 150 gr. kalfsniervet, 4 zure appelen, 5 eieren, $\frac{1}{2}$ nootmuskaat, 1 d.L. rum, brandewijn of sherry, sap en geraspte schil van één citroen, 10 gr. zout.

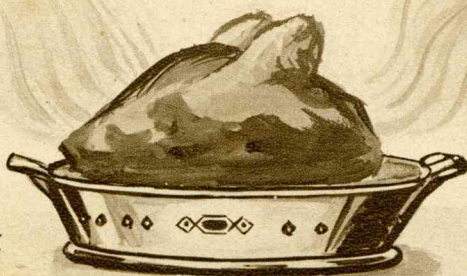
De rozijnen van pitten ontdoen, met de krenten wasschen en drogen, het brood raspen, de velletjes zorgvuldig van het niervet verwijderen en dit laatste met de bloem zoo fijn mogelijk hakken: de sukade en de appelen fijnsnijden en al de nu genoemde ingrediënten door elkaar kneden, tot er samenhang is.

Dan de goed uitgeklopte eieren, den rum, het citroensap, de geraspte citroenschil toevoegen. Een dichtmazigen doek vrij dik met bloem bestrooien, de puddingmassa er in binden en gedurende 6 uur in water koken. Om het aanbranden van den doek te voorkomen, wordt een bord op den bodem van de pan gelegd. Het water moet koken, vóór de pudding erin geplaatst wordt.

De plumpudding kan langen tijd, gedurende 5 à 6 weken, bewaard blijven; men hangt hem dan in den doek geknoopt op.

Vlak vóór het opdienen wordt de plumpudding met brandewijn of rum overgoten, welke dan aangestoken wordt. Als men het licht in de kamer, met uitzondering van enkele enkele kaarsen of een schemerlampje, uitdraait, dan maakt de pudding, die op datzelfde oogebinnengebracht wordt, omgeven door de blauwe vlammetjes, een feestelijken indruk.

Kinderen vooral bewonderen het ten zeerste, toch... is de pudding geen kinderkost.

maar nu aan de kamer van den kolonel. Er brandde een nachtlucht op het kleine tafeltje naast zijn bed, waardoor het hoofd met de nachtmuts van den ouden heer zichtbaar was. — Licht om hem te hooren snurken was onnoodig!

Zachtken legde Harry zijn hand op den schouder van den ouden heer. Hij werd dadelijk wakker.

„Wat is... wat is er? Jij? Hamilton? Er is toch niets?”

„Het spijt mij, dat ik u storen moet, mijnheer” zei Harry, „maar ik dacht, dat het beter zou zijn alleen bij U te komen om de dames niet te laten schrikken.”

„Wat?” zei de kolonel, terwijl hij overeind rees.

„Ik heb twee inbrekers achter slot zitten in het schoenenkamertje in de hall,” zei Harry. Ik dacht, dat u misschien wel naar Barchester aan de politie zou willen telephoneeren?”

„Maar beste jongen! Ik — ik begrijp je niet! Twee inbrekers? In het kamertje?”

De kolonel rolde half uit bed en Harry hielp hem om zijn kamerjapon en pantoffels aan te trekken en ging hem voor naar beneden, terwijl de kolonel allerlei on-samenhangende bemerkingen maakte.

„Daar zitten zij,” zei Harry, op het hokje wijzende.

„Het zijn groote, zware schurken en het was een heele toer ze binnen te krijgen. We moesten hen maar liever met rust laten, totdat de politie komt.”

Een geluid van verward vechten daar binnen, leverde het onmiddellijk bewijs, dat Harry niet droomde; de kolonel pakte hem bij den arm en met korte stooten klonk het: „Jij? Een klein kereltje, zooals jij? Hamilton, je bent een echte Brit! Ik had 't nooit kunnen gelooven! Zulk moordenaarstuig! Je hebt hun ondergang bewerkt!”

Een oogenblik later belde hij Barchester op. Het duurde eenigen tijd voordat hij aansluiting kreeg maar eindelijk gelukte het hem en twintig minuten later kwam een auto in volle vaart voorgereden en een oogenblik later stonden er vier agenten in de hall. De kolonel stapte naar het kamertje, door de politieagenten gevolgd en gooide de deur open, en Kobus en Ste waggelden eruit, bijna gestikt in hun eng, vensterloos kwartier, en uitgeput door hun wederkerige beschuldigingen. In een ommezien waren zij geboeid.

„Eerlijk geknipt,” zei Ste.

„Dat is zeker,” bromde Kobus.

Een van de beambten dook in het hok en haalde den zak te voorschijn. Hij stak er zijn hand in en de boeven zetten oogen op, groot van verwachting, wat er wel voor een monster te voorschijn zou komen. Toen de beampte een aigrette toonde, slaakten zij tegelijk een kreet!

„'t Komt van 't zoopie” zei Ste.

„We keken dubbel,” zei Kobus.

Deze opmerkingen waren Latijn voor allen behalve voor Harry, maar hij genoot ervan. De kolonel had het veel te druk met in den zak te snuffelen.

„De schurken! De doortrapte boeven! mompelde hij maar. Hamilton, wij zijn je grooten dank verschuldigd — grooten dank. Zonder jou —”

„Onzin, kolonel,” riep Harry uit. „Pak ze mee heeren. Kom mee, kolonel, anders wordt u doodziek, 't is beestig koud! Goeden nacht, heeren. U zult ze wel aankunnen”, en langzaam ging hij naar boven, het aan den kolonel overlatende om aan de agenten te vertellen, wat hij zonder twijfel deed, hoe moedig mr. Hamilton was.

Onnoodig te vermelden, dat Harry en Hilda — want Harry maakte van de eerste de beste gelegenheid gebruik om haar uitvoerig verslag te doen van zijn midder-nachtelijk avontuur — zich stil hielden.

Terwijl hij niet geprezen wilde worden, liet Harry hen, bij gebrek aan beter, in den waan, dat hij een geluid in de hall hoorende, ineens op twee stoere inbrekers in was geloopt, onverwachts van achteren aan was gevallen, hen in den nel gepakt en tegen wil en dank in het kamertje geduwd, en den sleutel omgedraaid had.

Frieda en Bob vertelden een merkwaardig sprookje, hoe Santa Claus in de hall van zijn voetstuk gestapt was, met hen mee naar boven was gegaan en hun kussensloop met de meest wonderbaarlijke juweelen gevuld had; die — ze moesten het bekennen — in het morgenlicht in „gewoon huis-, tuin- of keukenspeelgoed” veranderd waren!

Dit zichtbare feit werkte doodend op hun verhaal; hun moeder kenschetste het als een mengelmoes van „droomen en verbeelding”, en dus zochten zij hun troost maar bij mr. Hamilton en vertelden hem het geheele wonderbaarlijke avontuur — de eenige, die het gelooven wilde!

Harry smeedde het ijzer, terwijl het heet was! Wat kon de kolonel zeggen tot een man, die juist zijn huis voor berooving — misschien voor erger — bewaard had? En op zijn beurt zocht nu de kolonel tijd te winnen!

Hij legde zijn hand op Harry's schouder en zei; „Ik heb er niets op tegen, mijn jongen — ik mag je graag. Maar ik betwijfel of je kans gunstig staan bij het meisje zelf”.

Dat gaf den doorslag. Denzelfden morgen werd het engagement publiek en daar het juist Kerstmorgen was, waren er tenminste twee mensen, die onvermengd Kerstgenot smaakten.

(*) Santa Claus is de oude man met witten baard, die aan de Engelsche kinderen hun kerstgeschenken brengt; meestal doet hij ze in hun kous, die ze aan hun bed o hangen

BIJ DIT NUMMER VAN PANORAMA
BEHOORT GEEN ROMANBIJVOEGSEL